

Автобус на цвинтар

Tanya Terra

Дощ іде. Капотить. З очей вікна котяться сльози. Одна за одною. Так хутко. І ось одна сльозинка наздогнала другу, а їх обох третя зненацька застала. І от уже втрьох котяться. А там до них ще приєдналося кілька десятків. І побігли сльози-краплини рікою в салон автобуса.

Спочатку річка зовсім не помітна була. А тоді все більше й більше води ставало. Ось уже по коліна налило. А пасажери навіть і не бачать. У всіх на обличчях заклопотаність, усі ніби занурені у воду своїх думок. Я дивуюся: "Як можна не помічати, що автобус сльози неба заливають?"

Тоді запитую в кондукторки:

— А куди цей автобус їде?

— На цвинтар, — відповідає кондукторка. У мене всередині все аж похололо.

— І кого везуть ховати? Де труна? — запитую.

— Усі вони їдуть на цвинтар ховати свої почуття.

— Та ж навіщо ховати почуття?

Кондукторка зміряла мене поглядом:

— Дівчино, ви з якого століття до нас потрапили? Зараз усі ховають почуття. Бо нікому вони не потрібні. Яка з них вигода? У людини має бути лише те, що стосується справи. А почуття тільки заважають. Так і у "Великій прагматиці" записано.

Мені стало ще більш моторошно. "Як же так?" — подумалось. І рій думок підхопив мене.

А я? Я теж їду хоронити свої почуття? Чому я в цьому автобусі, де сліз уже по коліна, а цим людям все рівно?

А як же інакше? Надворі XXI століття. А почуття анахронізм. Але мені якось не хочеться їхати на цвинтар. Не буду ж я закопувати живцем свою любов, свою надію — своїх найкращих помічників і керманичів у житті... Так, деякі почуття справді заслуговують на смерть... Погано жити з почуттям заздрості, смутку, гніву. Вони часто відхиляють мене від правильних рішень і вчинків... Але ж ці люди їдуть ховати ВСІ свої почуття! Їм вони взагалі не потрібні... Їхати з ними? Ні, я так не можу. Поїду іншим рейсом.

Виходжу з автобуса. Дощ іде.